

1) Ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφή κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *ἔμεθα τρία ἀδέρφια*. Ἦρθε τ' ἀδέρφι μου ἀπὸ τὴν ξενιτεῖα κοιν. || Παροιμ. *Δυὸ ἀδέρφια μάλωναν καὶ δυὸ τρελλοὶ ἐχαί-
νονταν* (μωροὶ οἱ πιστεύοντες ὅτι ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν ἔρις
εἶναι βαθεῖα καὶ διαρκεῖ ἐπὶ πολὺ. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ.
303) ἐνιαχ. Γνωμ.

**Ἐχουν τ' ἀδρόυνα χολή, ἔχουν τ' ἀδρέφια μάχη,
ἔχει καὶ μάννα μὲ παιδί, ὅσο νὰ δῇ καὶ νὰ βγῇ
κεφαλλ.*

*Ποιὰ σκύλλα μάννα τό 'λεγε, τ' ἀδέρφια δὲν πονεῖονται;
τ' ἀδέρφια σκίζουν τὰ βουνὰ γιὰ νὰ συναντηθοῦνε
Πελοπν. (*Αργ.)*

*Τ' ἀδέρφια ὄντας σμίγουνε, τραντάφυλλ' ἀνοιμένα
Πελοπν. || Αἰνιγμ.*

*Ἦσσερ' ἀδέρφια ἀγκαλιασμένα | 'ς ἓνα σεντούκι εἶναι κλεισμένα
(καρύδι) Πελοπν. (Λακων.) || *Ἀσμ.*

*Τῷ πῶν' νὰ κλαίῃ ἢ μάννα της, ἃς κλαίῃ τῷ ἢ δική μου,
τῷ πῶν' νὰ κλαίῃ τ' ἀέρκια της, ἃς κλαίῃ τῷ τὰ δικά μου*

Κύπρ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀδέρφι Μύκ.
Τὰ πέντε Ἀδέρφια Πελοπν. Σκῦρ. Ἐννὰ Ἀδέρφια Ἀκαρναν.
Τὰ τρία τ' Ἀδέρφια Ἡπ. β) Τὸ ἕτερον πραγμάτων
ἀποτελούντων ζεύγος Στερελλ. (Αἰτωλ.): **Ἐμ'να μ' ἓνα
τσαρούχ', ἔχασα τ' ἀδέρφ' τ'. Ἡῦρα τό 'να τσουράτ', τῶρα
ψάχνου γιὰ τ' ἀδέρφ' τ'. Ἐχασα τ' ἀδέρφ' ἀπ' τὸν σκ'λα-
ρίκι μ'. Συνών. ταίρι. γ) Ὁμοιος, ἐπὶ προσώπων ἢ
πραγμάτων Στερελλ. (Αἰτωλ.): **Ἀδέρφ' 'ς τοῦ πιρπάτ'μα
'ς τοῦ πιόμα -'ς τ'ν τέχνη. Δὲν ἔχ' ἀδέρφ' 'ς τοῦ φαεῖ αὐτεῖ-
νους. δ) Στέλεχος συμπεφυκὸς ἄλλῳ στελέχει, μάλιστα
στάχυος Θεσσ. κ. ἄ. 2) Ὁ μετὰ τὴν ἔξοδον τοῦ
ἐμβρύου κατὰ τὸν τοκετὸν ἀποκολληθεὶς καὶ ἐξαγόμενος
πλακοῦς Κεφαλλ. Παξ. Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.):
*Δὲν ἔπρεσε ἀκόμη τ' ἀδέρφι καὶ ἡ γυναῖκα θὰ ὑποφέρει Κεφαλλ.
|| Φρ. Τὸν κοιτάει σὰν ἀδέρφι (ἀπεχθάνεται, μισεῖ αὐτόν.
Ἡ φρ. ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ πλακοῦντος νὰ ἐκθέσῃ τὴν
λεχὼ εἰς κίνδυνον, ἂν μὴ καταπέσῃ ἐγκαίρως) Κεφαλλ.
Συνών. ἀκόλουθο, ταίρι, ὕστερο. β) Ὁ ὀμφάλιος
λῶρος Κεφαλλ. Παξ.: **Ἀμα γεννήσῃ ἡ γυναῖκα, πρέπει νὰ
κόβουνε ἀπὸ τὸ παιδί τ' ἀδέρφι Παξ. 3) Φίλος, ἐταῖρος,
συνήθως ἐν προσφωνήσῃ μετ' ἄρθρ. Θράκ. (*Ἀδριανούπ.)
Ἰων. (Κρήν.) κ. ἄ.: *Ποῦ πααίνουμι, τ' ἀδέρφ'!* Ἀδριανούπ.
Τί θὰ πάρονμι, τ' ἀδέρφ'! αὐτόθι. **Ἀκουι, βρὲ τ' ἀδέρφ', τί
θὰ σὶ πῶ αὐτόθι.*****

*ἀδερφιακά ἐπίρρ. ἀδελφᾱκά Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφός.

Δίκην ἀδελφῶν, ὡς προσήκει ἀδελφοῖς: **Ἐμοίραξαν
ἀδελφᾱκά τὴν ἐοῖαν ἀτουρ* (ἐμοίρασαν ὡς ἀδελφοὶ τὴν περι-
ουσίαν των). Συνών. ἀδερφικά, ἀδερφικᾶτα 1, ἀδερ-
φωτικά.

*ἀδερφιακὸς ἐπίθ. ἀδελφᾱκὸς Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφός.

Ὁ προσήκων ἀδελφοῖς, ἀδελφικός: **Ἀδελφᾱκὸν ἀγάπ'*
ἔσ' (ἀδελφικὴν ἀγάπην ἔχει) Χαλδ. Συνών. ἀδερφικός.

ἀδερφιδερὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀδελφιδερὸς Καππ. (Φλογ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀδερφιδής.

Ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ ἢ τῆς ἀδελφῆς, ἀνεψιός, ἀρχ.
ἀδελφιδουῖς. Συνών. ἀδερφιδής, ἀδελφοπαίδι,
ἀδερφοτέκνι, ἀδερφοτέκνος.

ἀδερφιδής ὁ, ἀμάρτ. ἀδελφιδής Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀδελφιδουῖς.

*Ἀδερφιδερὸς, ὁ ἰδ.

ἀδερφικά ἐπίρρ. ἀδελφικά Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀδερφικά σύννηθ. ἀδιρφικά
Θράκ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀδερφικός.

Δίκην ἀδελφῶν, ὡς προσήκει ἀδελφοῖς ἔνθ' ἄν.: **Ἀδερ-
φικά ἐπεράσαμε, ὅταν ἐμέναμε 'ς τὸ ἴδιο σπίτι. Περνοῦμε
ἀδερφικά σύννηθ. Ἀδερφικά ἃς συντιζώνωμε (ὁμιλῶμεν)
Τραπ. || Φρ. Ἀδελφικά τὰ πράματα (ἃς κανονίσωμεν τὴν
διαφορὰν μας ἀδελφικῶς) Κερασ. || Ποίημ.*

*Γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ ἀδερφικά τὸν ἄγιο τοῦ τὸ φίλο
ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,108 (ἔκδ. Μαρσαλῆ). Συνών. *ἀδερ-
φιακά, ἀδερφικᾶτα 1, ἀδερφωτικά.*

ἀδερφικᾶτα ἐπίρρ. ἀδελφικᾶτα Ζάκ. — ΑΛασκα-
ράτ. Μυστήρ. 30 ἀδερφικᾶτα Κεφαλλ. Μεγίστ. Πελοπν.
(Ἀρκαδ.) Παξ. Σῦρ. ἀδιρφ'κᾶτα Ἡπ. (Χουλιαρ.) Μακεδ.
(Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀδερφικᾶτος.

1) Δίκην ἀδελφῶν, ὡς προσήκει εἰς ἀδελφούς ἔνθ' ἄν.:
**Ἐλα νὰ τὰ μοιράσουμε (ἢ νὰ τὰ ποῦμε) ἀδερφικᾶτα Ἀρκαδ.
Μοιράσαμι τοῦ φαεῖ μας ἀδιρφ'κᾶτα Αἰτωλ. Αὐτὲς οἱ γειτόνισ-
σες ἐζήσανε ἀδερφικᾶτα σαράντα χρόνια Παξ. Συνών. *ἀδερ-
φιακά, ἀδερφικά, ἀδερφωτικά. 2) Ὁμοῦ, μαζί,
ἀδελφωμένα ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.: **Ἡ ἀκαμασιὰ καὶ
ἡ γύμνια ἐκεῖ ζοῦν ἀδελφικᾶτα.**

ἀδερφικᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδελφικᾶτος ΑΛασκαράτ.
Στιχουργ. 41 ἀδιρφ'κᾶτους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀδερφικός καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ᾶτος.

1) Ἀδελφικός ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κάνει μὲ δαύτη ἡ 'δουσιότητά του

Χριστὸς ἀνέστη τόσο ἀδελφικᾶτο.

2) Οὐδ. πληθ. ἀδιρφ'κᾶτα οὐσ., τὰ κτήματα τὰ ἀνή-
κοντα εἰς τὸ σύνολον τῶν ἀδελφῶν Μακεδ. (Καταφύγ.)

Πβ. ἀδερφικός.

ἀδερφικὸν τό, Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζυπρ. τραγούδ. 40.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀδελφικόν. Ἰδ. Δουκ. (λ. ἀδελφικός).
Πβ. Λαογρ. 8 (1921/5) 317.

Ἐπιληψία, σεληνιασμός: Φρ. *Ἡῦρὲν τον τὸ ἀδερφικόν
του* (συνών. φρ.: *ἡῦρεν τον τὸ καλὸν τοῦ Θεοῦ*).
|| Ποίημ.

Μιὰν νύχταν 'ς τὴν αὐλήν του, ποῦ πετάχτηκεν

νὰ δῇ μὲν ποδκιαστῇ τὸ βονικόν του,

ὅ,τι τῷ ἂν ἔτυθεν, ἐσυντρομάχτηκεν,

τῷ ἔθεν νὰ πάθῃ τῷ τ' ἀδερφικόν του

(μὲν ποδκιαστῇ τὸ βονικόν = μήπως περιπλεχθοῦν εἰς τὸ
σχοινίον τὰ πόδια τοῦ ζώου, ἔθεν = ἤθελεν) Δλιπέρτ.
ἔνθ' ἄν.

ἀδερφικός ἐπίθ. ἀδελφικός Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.
κ. ἄ.) ἀδερφικός κοιν. ἀδιρφ'κὸς Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀδελφικός.

1) Ὁ προσήκων ἢ ἀνήκων ἀδελφῷ ἢ ἀδελφοῖς κοιν.
καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): **Ἀδερφικὸ φιλεῖ, ἀδερφικῇ*

